Tikko izveidotais grāmatu lasītāju klubiņš apvieno piecas draudzenes – skolotājas Sintiju un Dainu, policisti Agnesi, zobārsti Aiju un bibliotekāri Baibu –, kuru dzīves pēkšņi skāris kāds noslēpumains un biedējošs spēks. Lai atrisinātu dīvaino notikumu ķēdīti, viņas ķeras pie izmeklēšanas, nemaz nenojaušot, kurp šis ceļš aizvedīs.

Spraigais sižets neļauj lasītājam atslābt un mudina soli pa solim atklāt vēstījuma daudzos slāņus – zinātne un tās ēnas puses, detektīvmīkla ar nolaupīšanu, slepkavībām un rūpīgi slēptām noziegumа pēdām, militārie spēki un slepeni eksperimenti. Romānā netrūkst arī krietnas devas mistikas, kas tik organiski iekļaujas kopējā stāstā.

Autore meistarīgi savijusi senas pagātnes notikumus ar tagadni, atgādinot, ka "zinātne ir kā kaprīza dieviete, tā pieprasa upurus". Kad grāmata aizvērta, laiks uzdot jautājumu sev – cik daudz zinām par cilvēkiem sev līdzās un par to, kas notiek mums apkārt? Vai situācijā, kas apdraud tavu un tuvinieku ikdienu, pareizā rīcība būtu savas šaubas noklusēt vai tomēr rīkoties arī tad, ja apzinies, kam stājies pretī?

Inga Kaļva-Miņina, žurnāliste, literāte, grāmatu blogere

Vai tev ir gadījies nonākt lēni ritošā sapnī, kurā it kā nekas nenotiek, bet tā nostūros neredzamais un vien nojaušamais salti vēro, kā tu kūļājies uz priekšu, nekādi nespējot izkļūt no baisās pasaules? Linda ir noskaņas meistars un prasmīgi rotaļājas ar lasītāja nerviem.

Ilze Eņģele, rakstniece

Sākot lasīt romānu "Aizliegtais grāmatu klubs", man acumirklī atmiņā atausa leģendārais amerikāņu detektīvseriāls "Noziegumam pa pēdām", jo autore – gluži tāpat kā seriāla veidotāji – uzbūrusi šķietami idillisku mazpilsētas vidi, kuras mieru iztraucē grūti izskaidrojami notikumi. Tam visam pa vidu grāmatu klubiņš pulcē ļoti atšķirīgas sievietes, kuras katra ar savu dzīves pieredzi un prasmēm ķeras klāt šīs mistērijas atšķetināšanai.

Linda raksta inteliģenti, bet viegli, neraugoties uz savu lasītāju no augšas, bet gan kā uz līdzvērtīgu spēlētāju. Šajā darbā viņa filigrāni atainojusi mazpilsētas burvību un noslēpumainību, kas sevī ierauj jau no pirmajām lapaspusēm un notur spriedzi līdz pašām beigām. Sākotnēji šis darbs šķiet omulīgs kā tējas tase pie kamīna, bet ar katru nākamo nodaļu tas pārtop arvien tumšākā mistērijā, kuras iznākumu ir grūti paredzēt. Dažbrīd man šķita, ka zinu, kāds būs atrisinājums, bet Linda ir asprātīgi savijusi sižeta pavedienus tā, lai mani minējumi trāpītu tukšumā, un tas, manuprāt, detektīvžanrā ir lielākais kompliments autoram.

Apbrīnojami ir arī tas, cik pamatīgs faktu izpētes darbs dažādās nozarēs un vēstures nogriežņos ir ieguldīts šajā grāmatā – to lasot, jutos ne tikai izklaidēts, bet arī izglītots. Tie, kas lasījuši iepriekšējos Lindas darbus, zina, ka autores firmas zīme ir smalks humors, kurš dzirkstī arī šajā romānā, neļaujot lasītājam pārāk ieslīgt baiso notikumu tumsā. Kā odziņa uz kūkas ir fakts, ka Linda nekad nav kautrējusies no savas latvietības – viņas romānu darbība norisinās Latvijā, tās varoņi ir mūsu pašu tautieši, un tas man pašmāju literatūrā ārkārtīgi simpatizē.

"Aizliegtais grāmatu klubs" ideāli piestāvēs tumšiem rudens un ziemas vakariem.

Dainis Gžibovskis, grāmatu blogeris

Pirms pieciem gadiem

Viņš skrēja cauri pamežam, zariem ķeroties drēbēs. Kokvilnas audums notirkšķēja, piedurknē izplīstot caurumam.

Bet viņš neko ne dzirdēja, ne juta. Tikai viena doma dzina uz priekšu. Prom. Ātrāk prom. Kaut kur priekšā skrēja pārējie. Viņš dzirdēja satraukto elpu un bailes viņu balsīs. "Klusu!" viņš izmisis nodomāja. "Tagad tikai tikt prom!"

Priekšā pazibēja tumšs stāvs, šķērsojot ceļu. "Kur tas lohs skrien?! Prom!" viņš mēģināja uzsaukt, bet rīkle bija izkaltusi un balss sāpīgi ķērās kaklā. Baltā gaisma pamazām viņu panāca, lienot no mugurpuses, izgaismojot krūmus un kokus viņa ceļā.

Solis sapinās melleņu mētrās, un daudz netrūka, ka viņš būtu nokritis. Vai viņi atgrieztos, ja to ievērotu? Nē!

Prom. Nez, vai viņus jau pamanīja?

Gaisma nemeta ēnu. Tā ieskāva apkārtni kā ūdens. Balts, biezi mirdzošs šķidrums. Viņš nevilšus aizturēja elpu, baidīdamies ieelpot. Plaušas smeldzīgi protestēja. Tagad sāpēja viss: muskuļi, acis, kauli, pat zobi sāpīgi vibrēja mutē.

Vibrācija ieurbās ķermenī un paralizēja. Viņš spītīgi turpināja likt soli pēc soļa, turpināja lauzties cauri baltajai gaismai.

Jātiek līdz ceļam. Līdz mašīnai. Viņi taču gaidīs. Viņi pagaidīs!

Spalgs troksnis viņu panāca grāvmalā pie ceļa. Viņš nokrita četrrāpus. Mēģināja saukt, bet tie nedzirdēja. Mašīnas riteņi iemeta sejā sīku granti.

Sāpes viņš nejuta. Gaisma bija viņu panākusi.

Sintija

Viņa plaši atvēra logu un ieelpoja silto gaisu. Vēl nedēļa līdz skolas sākumam. Un atšķirībā no citiem gadiem tā nebūs drudžainas panikas pilna. Sintija tīksmi izstaipījās un iedzēra malku pienainās kafijas. Augusta novakares debesis krāsojās tumši rozā. Var jau būt, ka pie vainas bija rozā brilles, kuras viņa, šķiet, bija uzlikusi kopš ierašanās Sēnā, bet pat satumsušās ābeles likās viegli violetas.

Gaiss saldi smaržoja pēc āboliem un flokšiem, kas ziedēja dobē zem loga. Viņai vēl nekad nebija piederējis dārzs. Viņa nekad nebija apjautusi, cik ļoti viņas dzīvē bija nepieciešams dārzs.

No labsajūtas izrāva telefona zvans.

– Susur, – viņš teica balsī, ko Sintija tik labi pazina. – Esmu iestrēdzis.

– Labi. – Viņa pasmaidīja par mieru, ar kādu uztvēra šo ziņu. Rīgā viņa būtu sākusi nervozēt, skaitīt dienas un stundas līdz vīra atbraukšanai. Bet ne šeit.

– Tev tiešām viss kārtībā? – Ivara bažas bija tik mīlīgas.

– Man viss ir lieliski! – Sintija apliecināja. – Vari par mani neuztraukties. Es kārtoju māju un baudu atvaļinājumu.

– Tikai nepārpūlies. – Viņš joprojām nespēja aprast ar pārmaiņām, ko nesa dzīvesvietas maiņa.

– Tad līdz trešdienai! Mīlu tevi.

Neviens no viņiem pat nenojauta, cik ļoti šīs pārmaiņas bija nepieciešamas. Kad maija sākumā Ivars saņēma ziņu no notāra, ka tēva māsīca devusies aizsaulē, atstājot viņam mantojumā māju Sēnā, netālu no Limbažiem, pirmā doma bija to pārdot. Nauda vienmēr noder, un ko gan viņi iesāktu ar simtgadīgu ēku vairāk nekā simt kilometru no Rīgas?

Bet tad pa Vasarsvētkiem viņi atbrauca, un Sintija iemīlējās gan senajā namā, gan mazpilsētā. Tā bija mīlestība no pirmā acu skatiena, no pirmajiem soļiem uz grantētā celiņa starp košajiem peoniju krūmiem, no pirmās kafijas tases pie virtuves loga, aiz kura mežģīņotā aizkara pletās plašais ābeļdārzs, vēl ziedu sniega piebiris.

Ivars uzskata, ka viņa ir sapņotāja, tāpēc spējot saskatīt to, kā vecajā namā nemaz nav. Var jau būt. Bet tādā gadījumā viņai lieliski izdodas izsapņot savu realitāti.

Jo todien, sēžot pie šī paša loga, viņa uz mirkli aizdomājās, kā tas būtu – mainīt visu! Ļauties sapnim, nevis ar abām rokām turēties pie racionālā, pie izplānotā.

Todien viņa Ivaram neko vēl neteica, bet, atgriežoties Rīgā, šī doma nedeva mieru. Nebija jau tā, ka abus galvaspilsētā turētu kādas nesaraujamas saistības. Ivars strādā par tālbraucēju šoferi un lielāko daļu laika atrodas ārpus Latvijas. Tās dažas dienas mēnesī, kuras vīrs ir mājās, viņš tikpat labi var pavadīt arī citur.

Drīzāk Sintija bija tā, kura pārvākšanās gadījumā kaut ko zaudētu. Tā vismaz viņai bija šķitis, līdz kādu vakaru, ielējusi sev glāzi baltvīna, viņa apsēdās pie baltas lapas sarakstīt visus pārcelšanās plusus un mīnusus. Visus šķēršļus un jaunās iespējas.

Un rezultāts nebija gluži tāds, kā viņa bija domājusi, bet tieši tāds, kā bija cerējusi.

Rīgā viņu turēja tikai darbs – vienā no centra skolām viņa pasniedza angļu valodu pamatskolēniem. Darbs, kas pēdējos gados no prieka un iedvesmas avota bija pārvērties par smagu nastu, jūgu, ko viņa vilka no brīvlaika līdz brīvlaikam.

Kolēģes apgalvoja, ka tā esot posttraumatiskā stresa pazīme. Ka viņas psihe vēl tikai tagad aprodot ar domu par notikušo.

Bet Sintija klusībā zināja – viņa bija izdegusi. Viņas liesma, degsme, kas atveda uz skolu, bija apdzisusi. Un pie vainas nebija tas nelaimīgais gadījums ar zīmuli. Viss bija krājies jau sen. Un tas nebija vadzis, kas lūza, bet gan važas, kas salūza un palaida brīvībā.

Viņa sapņaini nopūtās un pārlaida skatienu virtuvei. Šodien viņa pabeidza krāsot sienas un rīt pieliks atpakaļ skapīšus. Tos pašus, kas bija piederējuši Veltas tantei. Tajos bija kas grods, kas pamatīgs. Nevis tik īslaicīgi pārejošs un garlaicīgs kā *IKEA*, ko vīrs uzstājīgi piedāvāja. Piepeši šī pārmantojamība Sintijai bija kļuvusi ļoti svarīga. Un runa nebija par naudu.

Visu vasaru Sintija pati savām rokām bija pielabojusi, slīpējusi un pārkrāsojusi, lai senā māja iegūtu svaigu elpu. Tomēr vienlaikus viņa darbojās saudzīgi un trausli, lai ēka nezaudētu tās unikālo raksturu.

Līdz skolas sākumam viss būs pabeigts, un tad viņa varēs koncentrēties tikai uz mācībām. Pirmo reizi pa daudziem gadiem viņa pirmo septembri gaidīja pat ar tīkamām trīsām sirdī. Jauni kolēģi un audzēkņi, jauni izaicinājumi.

Lai gan pašā Sēnā dzīvoja tikai nedaudz vairāk par divarpus tūkstošiem iedzīvotāju, skola bija viena no retajām apriņķī, tāpēc par skolēnu trūkumu sūdzēties nevarēja.

Kad jūnija sākumā Sintija piezvanīja direktorei un nedaudz kautrīgi apjautājās pēc kādas vakances, viņa necerēja

saņemt tik ātru un priecīgu – jā! Tālāk jau viss nokārtojās pats no sevis. Krāsainā pirmsjāņu virpulī Sintija uzrakstīja atlūgumu un jau nākamajā dienā parakstīja darba līgumu ar Sēnas vidusskolu.

Jaunā darbavieta atradās vecā bijušās muižas ēkā, kas bija renovēta un uzlabota ar Eiropas fondu atbalstu. Tā kā direktorei sirds atradās īstajā vietā, tad, gluži tāpat kā Sintijas māja, celtne bija atjaunota ar mīlestību un iejūtību.

Ejot pa tās gaiteņiem, vēl varēja just senatnes dvesmu, kas rosināja Sintiju izjust burvīga piedzīvojuma priekšnojautas.

– Čau! – nočīkstot vārtiņiem, no celiņa sauca nācēja. – Piedod, ka tik vēlu. Tu taču vēl netaisies gulēt, ne?

Sintija izliecās pa logu un palūkojās uz sievieti, kas stāvēja pie vārtiņiem.

– Kur nu! Tik burvīgs vakars! Kas zina, cik tādu vēl mums atlicis. – Viņa priecīgi pamāja pretī. – Tu pie manis vai tikai garāmejot?

– Pie tevis. – Daina pacēla maisiņu un zīmīgi pasmaidīja. – Mums ir iemesls svinībām.

– Nu, nu! – Sintija iesmējās. – Varu tevi apsveikt?

– Jā! – topošā kolēģe aizrautīgi pamāja. – Apskalosim tad?

– Nu nāc tik iekšā. – Sintija norādīja uz ārdurvīm. Neaizslēgtām, neaizbultētām ārdurvīm, kas Rīgā būtu neiedomājama neprātība.

– Ejam verandā, – viņa vedināja Dainu prom no nekārtības, kas vēl valdīja virtuvē. – Man te viss baisā bardakā. Tagad tikai pabeidzu krāsot.

– Vai tev nevajag kaut ko palīdzēt? Skapīšus pielikt? – Daina pameta skatienu pa atvērtajām virtuves durvīm. Kādreiz aprepējušās sienas tagad baltas un tīras atspīdēja rietošās saules gaismā.

– Vajag, bet Ivars trešdien būs mājās, tad gan jau pa diviem pieliksim. – Sintija juta siltu pateicības vilni par tik nesavtīgi piedāvātu palīdzību.

– Nu skaties, man jau nav grūti. – Daina paraustīja plecus.

– Labāk rādi šurp. – Sintija nolika uz verandas galda divas vīna glāzes un pastiepa pretī roku.

– Re! – Daina ielika plastikāta taisnstūri atvērtajā plaukstā. – Bilde gan ir drausmīga, bet tā saka, ka tiesības nemaz nevajagot vadāt līdzi. Es jau arī baidījos, zini, matus pirms tam mazgāt. Lai gudrību neaizskalo.

– Apsveicu ar pievienošanos kuplajam autovadītāju pulkam! – Sintija pacēla glāzi, un abas saskandināja dzirkstošo sārtvīnu. Viņa pati deva priekšroku baltajam, bet tā bija vecā Sintija. Jaunā atlaida grožus un baudīja dzīvi.

– Paldies par pamācīšanu! Bez tavām braukšanas stundām es uz priekšu nebūtu tikusi. – Daina piemiedza ar aci. – Tava škodiņa izturēja godam.

Sintija īsi iesmējās, atceroties pirmās reizes, kad Daina bija piesēdusies pie viņas pavecā auto stūres, trīcošu sirdi un rokām pārslēdzot ātrumus.

– Nu, skolai gatava? – Daina nomainīja tēmu. Viņa strādāja par latviešu valodas skolotāju un direktores vietnieci Sēnas vidusskolā, un abas sievietes bija iedraudzējušās jau pirmajā tikšanās reizē, kad Sintija atbrauca parakstīt darba līgumu.

– Nu gandrīz. – Sintija domīgi paraustīja plecus. – Biju domājusi, ka vairāk uztraukšos. Bet laikam jau mazpilsētas miers ir lipīgs.

– Būs labi! Turklāt tu taču nepaņēmi audzināmo klasi.

– Nē, Sarmīte nepierunāja. – Sintija atviegloti pasmaidīja. Jaunā skolā un svešā kolektīvā jau tā bija pietiekami grūti iekļauties, lai vēl uzveltu sev uz pleciem šo papildu nastu.

– Ko tad tu izdomāji par mūsu klubiņu?

Sēnas dāmas bija izveidojušas savu grāmatu lasītāju klubiņu, un jau otrajā tikšanās reizē Daina bija uzaicinājusi Sintiju pievienoties.

– Mēs neesam kā visi, mēs nelasām vienu un to pašu grāmatu. Katram ir savs lasāmais un divas nedēļas laika, lai tiktu ar to galā, – Daina bija aizrautīgi reklamējusi. – Un visas meitenes tādas sakarīgas – nu, es, protams, tad Agnese – viņa strādā policijā –, vēl dakterīte Aija un bibliotēkas komanda Elīna un Baiba. Viņas mums sagādā grāmatas. Pievienojies, nenožēlosi! Tāpat te nekā cita nav ko darīt. Ziemā mēdz būt diezgan garlaicīgi.

Sintija toreiz bija apsolījusi padomāt, un tagad Daina katru reizi par to atgādināja.

– Klau... – viņa iesāka, bet tad pusvārdā apklusa. Daina lūkojās viņā tik cerīgi, ka vairs nebija spēka ierastajām atrunām. – Es tā padomāju: kāpēc gan ne?! Tas varētu būt interesanti.

– Super! – Daina apmierināti saberzēja plaukstas. – Vēl aizmirsu tev pajautāt: vai tu adīt proti?

– Protu, – Sintija nedaudz vilcinājās ar atbildi, baidoties, ka tādējādi varētu tikt iesaistīta vēl kādās aktivitātēs.

– Tad labi. – Daina apmierināti papildināja abas glāzes bez atļaujas prasīšanas. – Vismaz ir rokām ko darīt, kamēr klausies, kā citi stāsta par savu grāmatu.

Sintija apspieda atvieglotu nopūtu. Nav tik traki, šī atzīšanās nedraudēja ar papildu ārpusskolas nodarbībām.

Augusta novakars bija jau gandrīz satumsis, un viņa piecēlās, lai ieslēgtu gaismu. Pēc karstās dienas, pavadītas, krāsojot virtuvi, vīns darīja locekļus gurdus un prātu – tīkami miglainu.

Viņa pastiepās pēc galda lampas, kas stāvēja uz veca šujmašīnas skapīša pie loga, un īsajā mirklī, pirms dzintarainā

gaisma pieplūdināja istabu, palūkojās pa logu uz tumšo mežu aiz dārza. Tik mierpilns un pieklusis. Nesalīdzināt ar putnu dziesmu kakofoniju, kas tricināja gaisu vasaras sākumā.

– Klau, es uzlikšu mūziku, – viņa piedāvāja Dainai. Gluži kā tāds hipsters Sintija klusībā vēlējās palepoties ar savu atklājumu. Ivara tantei bija piederējis gramofona un radio apvienojums *Radiotehnikas Melodija*.

Vecais aparāts vairs īsti netvēra viļņus, bet plates grieza. Un bija arī, ko griezt! Sākot ar padomju estrādes zvaigznēm, Raimondu Paulu un pat dažu labu ārzemju ierakstu.

Starp putekļainajiem vāciņiem Sintija bija atradusi *Modern Talking*, un saldās astoņdesmito gadu melodijas bija acumirklī pagriezušas laiku atpakaļ līdz mirklim, kad zāle bija zaļāka, cukurgailīši saldāki un skolas klasē viņa vēl atradās šaipus skolotājas galdam.

– Oho! Tas nu gan ir retro, – Daina atzinīgi novērtēja. – Un pat vēl skan! Tu šito varētu kādu dienu atnest uz skolu, sīkajiem parādīt. Viņi tādu brīnumu nebūs redzējuši.

– Noteikti, – Sintija sarkastiski novilka. – Tā kaste sver kādus trīsdesmit kilogramus. Iztiks viņi bez tehnoloģiskiem brīnumiem.

Kolēģe paraustīja plecus, un abas saskandināja. Sintija nevilšus aizdomājās. Agrāk šāds ierosinājums viņai būtu šķitis lielisks un tiktu nekavējoties iekļauts darāmo darbu sarakstā. Viņa vienmēr bija meklējusi veidus, kā bagātināt mācību procesu. Bet tagad šī doma uzdzina nelabuma sajūtu. Vai tiešām viņa būtu izdegusi?

Daina devās prom krietni pēc pusnakts, kad bija iztukšota ne vien atnestā vīna pudele, bet arī šis tas no Sintijas krājumiem.

Tīkams skurbums darīja locekļus smagnējus un gurdus. Vannas istabas blāvajā gaismā Sintija kritiski nopētīja savu

seju spogulī. Par spīti nogurumam un smagajam darbam, viņa izskatījās labi – nosauļojusies un atpūtusies. Bet varbūt tas bija vīna efekts. Viņa šķībi uzsmaidīja savam spoguļattēlam.

Gulta sagaidīja ar tīkami vēsiem palagiem. Pa atvērto logu plūda dzestrs nakts gaiss un sienāžu sisināšana.

Sintija ierušinājās spilvenā un tīksmi nopūtās. Pārvākties uz Sēnu bija pareizākais lēmums viņas mūžā. Un nekas nespēs mainīt viņas domas – pat ne skolas intrigas, neganti skolēni vai grāmatu klubiņš, kas pieprasīs adīt zeķes.

Viņa slīga dziļāk miegā, kad caur sapni sienāžu dziesma apklusa un tās vietā ieskanējās *Modern Talking*. "Vai tiešām aizmirsu izslēgt gramofonu?" Sintija paspēja nodomāt, bet tad nogurums ņēma virsroku.

Agnese

– Ko tu šodien darīsi? – viņa stingri noprasīja, balstoties ar plecu pret durvju stenderi. Protams, viņa bija lasījusi portālos ieteikumus par to, kā runāt ar pusaudzi, un pārsvarā Agnese centās tos ievērot. Tomēr lielākā daļa viedokļu paudēju bija no ārzemēm, un tur skolēniem netika uzspiesta trīs mēnešus ilga bezdarbība, kuras laikā tie veiksmīgi atbrīvoja vecākus no pēdējām nervu šūnām.

– Nu, mammu, – Roberts nīgri norūca, pārvilkdams segu pāri galvai. – Liec mani mierā.

– Čalīt, tev jāiztur vien dažas dienas, un tad jau sāksies skola. Tad es tevi likšu mierā. – Agnese turpināja valdīties un, kā jau sev bija solījusi, nespēra kāju dēlu istabā. Jaunākais jau bija modies pirms stundas un tagad viesistabā uz dīvāna ēda brokastu pārslas. Bez piena, pa tiešo no pakas. Everts tikai nākamgad oficiāli kļūs par pusaudzi, tāpēc ar viņu vēl bija iespējams sarunāties bez pastiprinošiem skaņu efektiem – aizkaitinātām nopūtām, nicīgas šņaukāšanās vai murmināšanas zem deguna.

– Labi, – vecākais dēls padevās liktenim un atmeta segu. – Ko tu gribi?

– Sanesiet malku šķūnītī un salasiet ābolus. – Viņa sevi apsveica ar mazo uzvaru. Jaunas botas bija pietiekami labs motivators, lai pat Robertu dabūtu laukā no gultas.

– Tas viss? – Dēls aizdomīgi palūrēja no kuplo matu apakšas. Samiegojies un vēl siltiņš gluži kā bērnībā, kad mamma un tētis bija paši svarīgākie cilvēki uz pasaules.

– Viss, sīkais, viss.

Vasara gāja uz beigām, un Agnese bija nogurusi izdomāt jaunus veidus, kā nodarbināt savus kumeļus, kamēr abi ar vīru bija darbā. Jānim jau bija viegli – tās dienas, kad strādāja mežā, visi vagara pienākumi gūlās uz viņas vairs ne tik trauslajiem pleciem. Patiesībā pleci bija diezgan plati. Tāpat kā viss pārējais. Formas krekls viegli iespīlējās uz krūtīm un vēdera. Agnese iemeta skatienu koridora spogulī. Pavasarī pasūtot jaunās ziemas formas, viņa nebija ierēķinājusi svara pieauguma koeficientu. "Cerams, ka derēs," Agnese nopūtās.

– Kas brokastīs? – Roberta izmisīgais sauciens noķēra viņu jau pie ārdurvīm.

"Kāda starpība." Tagad bija viņas kārta nīgri bubināt zem deguna. "Tāpat tu pēc tam izēdīsi ledusskapi tukšu."

– Vārītas olas un cīsiņi.

– Sīkais jau paēda? Man kaut ko atstāja?

– Robi, es kavēju. – Viņa nikni sēja ciet kurpes. – Piecelies un paskaties pats.

– Ko tu uzreiz uzvelcies? – Dēls laikam negrasījās kāpt laukā no gultas. – Noziedznieki pa ielām skraida, vai?

Agnese atliecās un izpūta aizturēto elpu. Josta griezās vēderā. Kaut tik tā ziemas forma derētu.

– Paldies, ka atgādināji, – viņa indīgi atcirta. – Vakarā parunāsim par Juronkuli un cīgām.

Agnese ar baudu aizcirta ārdurvis, pirms dēls paspēja vēl ko nokomentēt. Darbs pašvaldības policijā viņai bija svarīgs. Pat ja mājinieki reizumis par to pasmīkņāja. Protams, lielākoties viņai nācās saskarties ar sīko huligānismu, taču gadījās arī pa kādai zādzībai un zaļumballēs – pa kādai dūru cīņai. Pati gan viņa centās tās nerisināt, bet savā vietā deleģēt jaunākos un atlētiskākos kolēģus.

Viņa iekāpa mašīnā un iedarbināja to. Augusts šogad padevies ļoti karsts. Ja paklausās laika ziņas, tāds gaidāms arī pirmais skolas mēnesis.

Agnese nolaida logu, lai sakarsušajā salonā ielaistu kaut kripatu vēsāka gaisa. Kondicionētājs bija atteicies strādāt jau pirms nedēļas. Bet viņa joprojām cerēja, ka karstums pāries, jo papildu izdevumi šobrīd nebija ieplānoti. Visi tie pirmsskolas tēriņi!

Zaķīšu māja atradās nedaudz nostāk no šosejas, kas veda uz pāris kilometru attālumā esošo Sēnu. Romantisks zemesceļš vijās cauri pamežam, līdz izveda uz asfalta. Skaisti – līdz brīdim, kad ziemā no šī puskilometra jātīra sniegs.

Izbraucot no meža, Agnese pamanīja ceļa galā stāvam kādu mašīnu. Tuvojoties viņa piebremzēja. Tas bija Ritvara, brāļa, auto. Tukšs, ar izslēgtu dzinēju. Savādi. Vai viņš būtu braucis pie viņiem? Tādā rīta agrumā?

Agnese apturēja līdzās un izkāpa.

– Ritvar! – viņa pasauca, griezdamās ap savu asi. Varbūt iegājis mežā pačurāt? Ko gan viņš varēja gribēt? Kāpēc nezvanīja pirms braukšanas? Viņa izvilka no kabatas telefonu, lai pārliecinātos, ka nav ne garām palaistu zvanu, ne nelasītu ziņu. Ja viņa nebeigs čammāties, pati tūlīt nokavēs darbu.

– Ritvar! – Agnese dusmīgi iesaucās un piegāja tuvāk mašīnai. Palūkojusies caur priekšējo logu, viņa pamanīja uz sēdekļa mētājamies brāļa telefonu. Tad jau nekur tālu viņš nevar būt aizklīdis.

Viņa sāka iet apkārt mašīnai, bet tad pamanīja mašīnas aizmugurējā sēdeklī guļam kaut ko tumšu un sakņupušu. Sirds iepukstējās ātrāk. Vai šim būtu kļuvis slikti? Agnese paraustīja durvju rokturi, un tās ar klusu klikšķi atvērās.

Sejā iesitās karstuma vilnis kā no siltumnīcas. Pat tik agri no rīta mašīnas salons ātri uzkarsa.

Viņa pastiepa roku un noglaudīja suņa tumšo vilnu.

– Brenci, – viņa klusām uzrunāja aizmigušo dzīvnieku. Tas nekustējās, vien sāni smagi cilājās, sunim velkot elpu.

– Brencīt! – Agnese jau uztraukti papurināja to. Vai tiešām brālis būtu atstājis savu mīluli vienu pašu mašīnā šinī karstumā? Izskatījās, ka tas tagad dabūjis karstuma dūrienu!

Viņa lēnām izcēla ļengano suni no salona. Tas nebija viegli, jo, par spīti nelielajam augumam, dzīvnieks bija diezgan apaļīgs. Viņa noguldīja suni vēsajā ceļmalas zālē un aizsteidzās uz savu auto pēc ūdens.

– Dzer, mazais, dzer. – Agnese lēnām apslapināja suņa purnu un galviņu. – Kur tad tavs priekšnieks, ko? Kur šis aizvandījies?

Tas nebija raksturīgi brālim – pamest suni mašīnā. Tāpat kā atstāt telefonu uz priekšējā sēdekļa un atslēgas aizdedzē, kā Agnese konstatēja pēc atkārtotas auto apskates. Kur gan viņš būtu varējis pazust? Piepeši pāršalca uztraukuma vilnis, uzmetās zosāda.

– Uldi, – Agnese piezvanīja iecirkņa dežurantam. – Klau, es šodien drusku kavēšos. Man te tāda situācija... Mans bračka kaut kur pazudis. Var jau būt, ka tūlīt uzradīsies, bet nu... kaut kā jocīgi te viss izskatās. Es negribu puikas uztraukt, bet atsūti Raivi pie manis, labi? Uz mājām, ja?

Pabeigusi sarunu, Agnese aizdomājās. Varbūt Ritvars jau pie viņiem? Mašīna saplīsa, un nācās iet ar kājām? Un abi pa ceļam kaut kā samainījās. Jā, visticamāk, tā arī bija.

– Evci, – viņa zvanīja jaunākajam dēlam, jo bija maz ticams, ka Roberts atbildētu uz zvanu. – Ritvars nav atnācis pie mums? Tu padosi man ziņu, ja viņš parādās?

Pabeigusi sarunu, Agnese pārliecinājās, ka suns sāk atžirgt. Tas vairs neelpoja tik smagi, un acu skats vairs nebija tik aizmiglots.

– Kas tad jums, čaļi, te atgadījies, ko? – Viņa cēla roku, lai domīgi pakasītu pakausi, un tad atcerējās, cik ilgi no rīta bija mocījusies, lai sataisītu matus kārtīgā copē.

No Sēnas puses tuvojās auto. Tas bija Raivis, saņēmis dežuranta ziņu.

– Nu, priekšniec, kas tad tev te? – viņš noteica labrīta vietā, izkāpdams no patruļas mašīnas.

– Nezinu, – viņa paraustīja plecus. Tagad, kad kolēģis bija ieradies, bažas un sliktās priekšnojautas likās smieklīgas. Visticamāk, Ritvars ar puikām jau dzen velnu un visi ir aizmirsuši viņai piezvanīt.

– Var jau būt, ka nekas, bet re, kā mašīna atstāta. – Agnese norija neveiklo kauna sajūtu. Pat ja viņas reakcija bija pārspīlēta, tagad jau vairs laiku atpakaļ nepagriezt.

– Tu jau iedarbināji? – Raivis norādīja uz aizdedzi.

– Nē, tieši grasījos. – Agnese ierausās karstajā salonā un pagrieza atslēgu. Motors ierūcās bez kavēšanās. Acumirklī viņa piedzīvoja skaņas uzbrukumu savai dzirdei. No radio plūda nevis mūzika vai dīdžeju balsis, bet gan nesakarīga čerkstoņa, uztvērējam lēkājot starp frekvencēm. Agnese steidzīgi izslēdza.

– Kas, pie velna, tas bija? – Raivis iesmējies pieliecās pie atvērtajām durvīm.

– Sintpops, – Agnese norūca zem deguna un izslēdza aizdedzi. – Viss it kā darbojas.

– Kur tad viņš ir?

– Nu tāpēc jau es tevi pasaucu. – Uztraukums bija atgriezies ar jaunu sparu. – Paejam pa mežu, pasauksim šo. Varbūt kaut kur pakritis, sasities.

– Labi. – Raivis bez liekām ierunām pagriezās uz pretējo pusi un pazuda mežā. Agnese dusmīgi nopūtās. Tā jau sakarīgs puisis, bet sajēgas par subordināciju nekādas. Kur viņš tagad aizslāja? Vajadzēja taču sarunāt, kurš kuru virzienu pārbaudīs. Bet, ņemot vērā, ka kolēģis jau bija nozudis aiz kokiem, Agnesei nekas cits neatlika kā koordinēt pašai sevi. Viņa paies pa meža ceļu atpakaļ uz mājas pusi. Visticamāk, Ritvars braucis pie viņiem. Tad jau viņam jābūt kaut kur šinī posmā.

Agnese sāka lēnām soļot pa smilšaino ceļu un atkal piezvanīja uz mājām. Nē, brālis nebija manīts. Ik pa laikam viņa apstājās un ieklausījās, bet neko citu kā vien ierastās meža skaņas nedzirdēja. Arī ceļa smiltīs pēdas neredzēja. Maz ticams, ka Ritvars būtu bridis pa melleņu mētrām aizaugušo mežu. Kur gan viņš varēja palikt?

Agnese piezvanīja Raivim, bet kolēģim nebija labu jaunumu. Ne miņas no Ritvara.

Tikmēr jau Agnese bija atgriezusies savas mājas pagalmā. Viņa domīgi palūkojās apkārt, it kā cerētu, ka brālis tūlīt izlēks no kāda jāņogkrūma.

– Mammu! – Roberta izspūrusī galva parādījās logā, iztrūcinot Agnesi no pārdomām. – Mums kečups beidzies.

– Ritvars nav pie mums? – viņa uzsauca dēlam.

– Nē, – Roberts attrauca. – Tu dzirdi? Es saku – mums kečups beidzies!

– Pēc darba ieiešu veikalā. – Agnese atmeta ar roku. – Uztaisi man sarakstu.

Viņa pagriezās, lai dotos atpakaļ uz mašīnu.

– Kas noticis? – puika nosauca viņai pakaļ.

– Nekas, domāju, ka varbūt šis pie mums, – Agnese izvairīgi attrauca. – Ja viņš zvana vai uzrodas, padod man ziņu.

– Tu ar kājām?

– Nē, ar lidmašīnu, – Agnese dusmīgi nopurpināja. Tie pusaudži gan bija tādi interesanti cilvēki. Viņiem šķiet, ka visa pasaule tiem atbildi parādā, lai gan no pašiem pat ar knīpstangām neko neizvilksi.

Atgriezusies pie šosejas, Agnese vēlreiz pārbaudīja brāļa auto – ielūkojās bagāžniekā, zem sēdekļiem, cimdu nodalījumā. Ne mazākās norādes, kāpēc viņš rīta agrumā būtu devies pie viņiem.

– Nu nekā. – Raivis iznira no pretējās ceļa puses. – Nevar jau neko daudz arī gribēt. Dikti sauss.

– Es nesaprotu. – Agnese paberzēja miklo pieri. Saule kāpa aizvien augstāk, un karstums pieņēmās spēkā. Cerams, ka Ritvars nav kaut kur mežā pakritis. Viņa uzmeta skatienu sunim, kas tagad jau tīri žirgts tupēja pie kājām.

– Ko tad darām? Izsludinām meklēšanu? – Raivis izvilka no kabatas cigarešu paciņu un aizpīpēja. Dūmu mākonis palika karājamies stingajā gaisā starp abiem. Agnese demonstratīvi noklepojās un atkāpās, bet jaunākais kolēģis nelikās traucēts.

– Pagaidi, nestreso. – Agnese nebija pārliecināta, vai saka to sev vai Raivim. – Aizbraucam līdz Ritvara mājai. Varbūt šis ir tur.

Raivis paraustīja plecus un jau grasījās aizsviest izsmēķi sausajā ceļmalas zālē.

– Tu tik pamēģini! – viņa dusmīgi uzsauca. – Tā vēl trūka, lai tu man mežu nosvilinātu.

– Kur tad lai lieku? – Raivis apmulsis palūkojās uz cigaretes galu.

– Iespraud... – Agnese pēdējā brīdī iekoda sev mēlē. Stress un karstums viņu darīja nepacietīgu un asu. – Pelnutraukā, Raivi, tur, kur tam vieta.